

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 marca 2024 r.,

sprawy **R. B.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 3 sierpnia 2023 r., sygn. akt X Ka 509/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy–Mokotowa w Warszawie

z dnia 31 marca 2023 r., sygn. akt VIII K 1067/21,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,

3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. L. – Kancelaria Adwokacka w W. 720 zł (siedemset dwadzieścia), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji z urzędu.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie wyrokiem z dnia 31 marca 2023 r. uznał oskarżonego R. B. za winnego popełnienia czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. sp. z o.o. z siedzibą w W. 879,97 złotych. Sąd orzekł też o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz zwolnił oskarżonego od kosztów i opłat sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

W apelacji od całości opisanego wyroku obrońca oskarżonego na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 2 k.p.k. zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku w postaci:

- „art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów z nagrań monitoringu i zeznań świadka K. S. poprzez uznanie tych zeznań za wiarygodne w zakresie, w którym dokonał on rozpoznania osoby oskarżonego, jako osobnika którego wizerunek został utrwalony na dołączonych do akt sprawy i odtworzonych na rozprawie nagraniach monitoringu, pomimo iż wizerunek ten ukazywał jedynie część twarzy zarejestrowanej na nim osoby,
- art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka K. S. poprzez uznanie tych zeznań za wiarygodne w zakresie, w którym zeznał on, iż numer telefonu należącego do oskarżonego logował się w pobliżu miejsca popełnienia przestępstwa w czasie gdy do niego doszło, pomimo iż nie ma dowodów dokumentujących czynności służbowe, które miały doprowadzić do ustalenia ww. okoliczności poza notatką służbową sporządzoną przez świadka, jak również pomimo tego, że w postępowaniu przygotowawczym ani jurysdykcyjnym nie uzyskano danych telekomunikacyjnych, które potwierdziłyby ww. okoliczności,

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z opinii biegłego z zakresu antropologii poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż opinia biegłego stanowi podstawę do uznania, iż zarejestrowany na nagraniu z monitoringu NN mężczyzna to oskarżony R. B., podczas gdy z opinii wynika, iż cechy zgodne NN mężczyzny i oskarżonego są nieliczne i nie pozwalają na identyfikację, choć nie pozwalają na wykluczenie R. B.,

- art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia pomimo, że z braku dowodów jednoznacznie wskazujących na winę oskarżonego materiał ten nie pozwala na powiązanie jego osoby z zarzucanym czynem.”

Apelujący wniósł w konsekwencji opisanych zarzutów o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2023 r., sygn. akt X Ka 509/23, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

We wniesionej kasacji, obrońca zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości zarzucił:

„1. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 433 § 1 k.p.k. *a contrario* i art. 433 § 2 k.p.k. polegające na braku prawidłowej i rzetelnej kontroli odwoławczej zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy Ł. C., podczas gdy okoliczności podważające wiarygodność przebiegu zdarzeń i ustalonego stanu faktycznego oparte są wyłącznie na zeznaniach jednego świadka w osobie K. S. oraz nagrania z monitoringu wideo, na którym to nie widać pełnych rysów twarzy osoby dokonującej czyn zabroniony;

2. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na zbyt ogólnikowym i jednoczesnym odniesieniu się przez Sąd

w skarżonym orzeczeniu do czterech zarzutów wywiedzionych w apelacji obrońcy adw. Ł. C. ad hoc odmawiając im prymatu wiarygodności”.

Odwołując się do tych zarzutów obrońca wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Analiza podniesionych zarzutów kasacyjnych pozwala na stwierdzenie, że głównym ich celem jest podważenie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy, a w pełni zaaprobowanych przez Sąd Okręgowy. Mimo zakwestionowania prawidłowości kontroli dokonanej przez Sąd odwoławczy, podkreślić należy, że w ocenie Sądu Najwyższego, Sąd ten dokonał właściwej kontroli odwoławczej, aprobując dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne oparte na wszystkich przeprowadzonych dowodach, nie naruszając reguł odnoszących się do uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego. Zgodnie z wymogami art. 433 § 2 k.p.k. w sposób wyczerpujący i rzetelny rozpoznał wszystkie stawiane w apelacji zarzuty, czyniąc tym samym zadość przepisowi art. 457 § 3 k.p.k.

Wbrew stanowisku obrońcy, przedstawionemu w kasacji, które w istocie nie zostało uzasadnione, ponieważ motywacyjna część kasacji jest tak ogólnikowa, że mogłaby mieć zastosowanie w każdej sprawie, w której kwestionuje się standard kontroli odwoławczej:

- świadek – funkcjonariusz Policji K. S. - rozpoznał na nagraniu z monitoringu skazanego R. B., po oczach, nosie i linii brwi oraz ubraniu - kurtce i butach z czerwonymi sznurówkami; świadek ten ustalił (w ramach czynności operacyjnych), że numer [...] w dniu 7 stycznia 2021 r. w godz. 18:11-18:20 logował się w W. przy ul. [...] w W., a zatem w pobliżu miejsca przestępstwa,

- z ustaleń tego świadka, jak również z informacji uzyskanej od operatora sieci Orange SA wynika, że po pierwsze - wymieniony powyżej numer telefonu był w okresie od 01.08.2019 r. do 20.07.2021 r. zarejestrowany na R. B., po wtóre - mężczyzna zarejestrowany na nagraniu monitoringu jako sprawca zdarzenia miał na sobie takie same ubrania jak te, w których R. B. był zatrzymywany w innych miejscach na terenie W.,

- biegły antropolog badając wizerunek sprawcy kradzieży utrwalony na monitoringu dostrzegł kilka cech podobnych do wizerunku oskarżonego takich jak niewielkie wygarbienie grzbietu nosa, podobny układ szpary ocznej, dość jasny pigment tęczówki oraz podobny układ brwi, które to cechy nie pozwalają na wykluczenie R. B. z kręgu osób podejrzanych.

Powiązanie wskazanych faktów i okoliczności tworzy sekwencję zdarzeń dającą podstawę do pewności co do sprawstwa i winy skazanego w zakresie przypisanego mu czynu.

Sąd Okręgowy odniósł się do stawianych w apelacji zarzutów obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. wskazując na wadliwość ich jednoczesnego podniesienia, gdyż nie można równocześnie podnosić zarzutu obrazy wymienionych przepisów, w sytuacji gdy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. można mówić dopiero wtedy, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący i poddania ocenie ujawnionych na rozprawie dowodów zgodnie z regułami art. 7 k.p.k., pozostaną nadal wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. W sprawie nie zaistniała sytuacja, która skutkowałaby koniecznością sięgnięcia po przepis art. 5 § 2 k.p.k., stąd też nie można mówić o jakimkolwiek naruszeniu tego przepisu.

Jak zasadnie zauważył prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd odwoławczy odniósł się do wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności o charakterze faktycznym i prawnym i brak jest podstaw do przyjęcia, że nastąpiło wybiórcze potraktowanie przez Sąd dowodów, a tym samym naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów.

Mając powyższe na uwadze, kasację obrońcy skazanego uznać należało za oczywiście bezzasadną i oddalić ją na posiedzeniu w trybie przepisu art. 535 § 3 k.p.k.

[J.J.]

(r.g.)